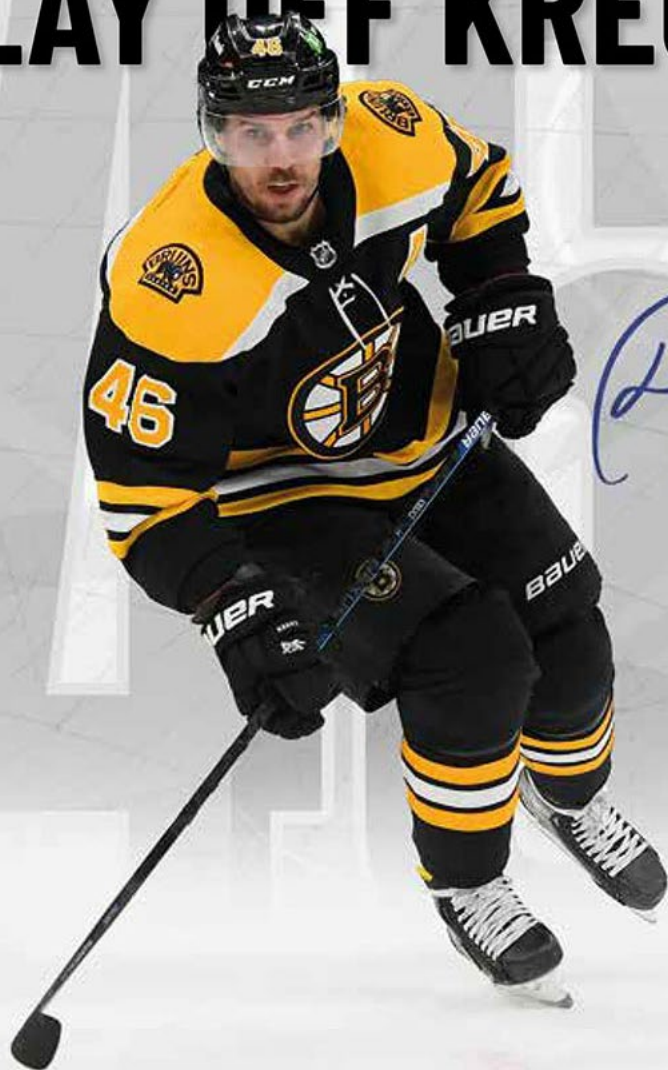

DAVID KREJČÍ

PLAY OFF KRECH

Signature of David Krejčí

ŠIMON
TITTEL

edika.

David Krejčí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Šimon Tittel
David Krejčí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OBSAH

Úvod	5
Kapitola 1: Brusle v popelnici	6
Kapitola 2: Největší draftová loupež	18
Kapitola 3: Vítej v NHL!	34
Kapitola 4: Play off Krech ve svém živlu	55
Kapitola 5: Pozor, letí plexisklo!	77
Kapitola 6: Pojď hrát do Pardubic!	82
Kapitola 7: Pastrňákovi vzorem i mentorem	98
Kapitola 8: Krejčímánie v Olomouci	115
Kapitola 9: Bronzové radosti	126
Kapitola 10: Poslední bostonský taneček	135
Kapitola 11: Život mezi aligátory	146

HOCKEY

ÚVOD

NIKDY SE NEDRAL PŘED OBJEKTIVY, neplnil palcové titulky novinových plátek pompézními prohlášeními, každé slovo si důkladně promýšlel. Zůstat tak trochu v pozadí mu nejenže nevadilo, ale dokonce vyhovovalo, aby se mohl soustředit na to, co uměl nejlépe. Tedy hokej a vyhrávání zápasů.

David Krejčí je významnou postavou nejen českého ledního hokeje, vždyť jeho úspěchy i statistiky jsou oslnivé. A možná až časem veřejnost docení, jak skvělého hráče měla možnost sledovat.

Krejčího příběh je inspirativní. Plný odhodlání, dřiny a cílevědomé cesty až na vrchol, jímž je v hokejovém světě slavný Stanley Cup. Blyštivý křapáč nadšeně dovezl domů do Šternberku, kde jeho dlouhá sportovní pouť začala, ač málem záhy vyhasla hned po prvním tréninku. Šestnáct sezon v NHL na nejzářivější scéně, respekt spoluhráčů a nesmazatelný zápis do historie českého hokeje. Poctivec, jenž nevynechal jedinou příležitost, jak se posunout zase o krok blíž ke svým snům.

KAPITOLA 1:

BRUSLE V POPELNICI

JEŠTĚ SE VRÁTILI! Brusle, které tehdy na pár minut skrývá šternberská popelnice, totiž můžou znamenat pro český hokej ztrátu jednoho obrovitého hokejového talentu. A to by byla zatracená škoda.

Davidovi Krejčímu jsou čtyři roky, když ho tatínek Zdeněk Krejčí, sám bývalý hokejista a v té době rozhodčí, vezme na šternberský zimní stadion na první trénink. Jenže jak malý David rychle vypozeruje, ostatním dětem jde klouzání po ledě přece jenom lépe, což už odmala perfekcionista dítě rozlítí. „Nechci bruslit! Neumím to!“ láteří, načež mu otec pohrozí, že tedy brusle jednoduše hodí do kontejneru a na hokejovou minietapu nadobro zapomenou.

Tatínek je drží nad otevřeným poklopem a táže se znovu a znovu: „Takže je tam mám vážně hodit?“ Dítka přikývne. Jenže ještě než společně dokráčejí domů, své ukvapené rozhodnutí přehodnotí. Spolu se vracejí, vyloví hokejovou výstroj, a zároveň ještě netuší, jak důležitý krok právě učinili.

Úvodní tréninková jednotka byla tak trochu výjimkou, protože už od útlých let je Krejčí všestranně nadaným sportovcem. Je mu něco málo přes rok, když jej tatínek v kočárku přiveze na volejbalové utkání maminky Renaty Krejčí. Všechny hráčky zkoprní a přestanou hrát, když vidí Davida, jak jen tak mimochodem metá na žíněnce vedle palubovky kotrmelce.

I hokeji brzy přijde na chuť. Až tak moc, že tatínka tahá z postele, protože už je přece čas vyrazit na zimák. „David mi sundával peřinu a říkal: ‚Musíme na tlénink!‘ A tak jsme šli na tlénink,“ směje se Zdeněk Krejčí starší, který koučoval jak Davida, tak i jeho bratra Zdeňka mladšího.

Mimochodem, ve Šternberku se tehdy schází pořádně nadaná generace. Po ledě se s Krejčími prohání i Petr Vrána, pozdější hráč NHL a kapitán třineckých šampionů, jehož otec Václav slouží Zdeňkovi jako trenérský kolega. Tátové si především přejí, aby jejich potomci trávili čas rozumně a nechodili třeba kouřit do parku, a tak jim věnují tolik času, kolik je jen možné.

Hoši jsou to sice neposední, jenže o nějakých zlozvycích nemůže být řeč. David s o rok starším bratrem, gólmanem, nepohrdli jedinou příležitostí, kdy mohli vyrazit ven a hrát hokej s tenisákem mezi

Archiv rodiny Krejčích

David Krejčí a jeho první hokejové krůčky

Archiv rodiny Krejčích

Na hokejové tréninky se malý David Krejčí tak těšil, že tatínka tahal z postele

paneláky. „Už když jsme jednou přišli ze školky, tak se nás táta ptal, jestli chceme zkusit klasický hokej, a my že jo, ale někdy jindy, protože musíme jít hrát ven s kamarády,“ usmívá se Zdeněk mladší. „Ale nakonec jsme ho poslechli.“

Otec věděl, že sport není jen o zábavě, ale i o disciplíně, a tak hochy naučil stavět si „panáčky“. „Hlavně abych si mohl přispat,“ culí se. „Panáček bylo to, že si položili na zem svá ribana a na ně naskládali výstroj přesně tam, kam patří. Brusle, štlupny, holenní chrániče, přilby, dresy. A já jsem vstal, zkontroloval je, oni si sbalili věci do tašky, protože tehdy ve Šternberku nebyly k dispozici šatny a všechno se každý den tahalo domů, a mohli jsme jít,“ vysvětluje.

V první třídě se David seznamuje s Markem Friebem, svým dodnes nejlepším kamarádem. Šikovní chlapci hrají se starším ročníkem, brzy společně válí v první formaci šternberských žáků a náramně si rozumějí na ledě i mimo něj. Také spolu brzy vyrobí úsměvný průšvih, když ve škole shodí obraz. „Učitel nás zavedl na chodbu, banda kluků, takže asi tušíte, jak to mohlo vypadat,“ líčí Frieb. „David do mě vrazil a já sestřelil obraz na zem, tak nás tehdy třídní učitel místo pracovních činností poslal koupit rám v Olomouci.“

Kluci brouzdají po městě, obcházejí rámařství a vybírají samozřejmě ten vůbec nejlevnější, který je k dispozici. „Místo toho původního okrasného jsme koupili jen takový oblouček. Vždycky nás to rozesměje, když si na to vzpomene,“ říká Marek.

Společně pak začínají hrát za Šternberk i fotbal, který jde Davidovi rovněž skvěle. „Mydlil to levou, pravou. Bylo mu to úplně jedno,“ vzpomíná tatínek. Na Krejčího se dokonce vptává olomoucká Sigma. Láká ho, aby si vyzkoušel zahrát za ni. Jenže otec desetiletému synovi vysvětluje: „Davčo, takhle to nefunguje. Bud' budeš dělat hokej, nebo fotbal.“ Pošle mladého Krejčího do vany, kde

Archiv rodiny Krejčích

**Trenér Zdeněk Krejčí starší, Zdeněk Krejčí mladší
v brankářské výstroji a David Krejčí**

si má rozmyslet, jaký sport si zvolí. A ten prohlásí, jakmile se vysápe ven: „Zůstanu u hokeje.“

Jenže není to naposledy, co uvažuje o změně. Když stoupne na lyže a spustí se ze svahu, okamžitě se zamiluje. A tatínka čeká další vysvětlování, že by měl raději zůstat u hokeje, protože Česko není zrovna ideální zemí, kde se vydat na dráhu profesionálního sjezdaře. I vzhledem ke geografickým podmínkám.

Krejčí tedy zůstává u hokeje, a to jak ledního, tak toho pouličního. Rodinný příbytek se navíc potýká s vysokou fluktuací cizích potomků, vzletně řečeno. „Kluci mívali venku pouliční turnaje a do toho si uspořádali ještě druhý u nás doma, protože jsme měli stiga hokej. Zazvonil zvonek a tam dva malí caparti, že jsou na řadě. Zahráli si, dostali napít, kus nějakého chleba, odešli a vtom dorazili dva další,“ popisuje táta Zdeněk.

Ovšem vysoký výdej energie si na Davidovi vybírá už poměrně brzy svou daň. Rodiče vzpomínají, že byl vždycky velkým spáčem, zvládl spát i do čtyř odpoledne a Zdeňka s Renatou prosil, jestli může jít zalehnout už před Večerníčkem. Jednoho dne se však probudí a nemůže se pohnout, z postele se nezvedne. Jednoduše to nejde. „A my jsme vůbec nevěděli, co s ním udělat, tak jsme se přes známé dostali k nějakému fyzioterapeutovi. Ten říkal, že tělo je v pořádku, akorát se mu nedostává dostatečného příjmu energie na její úbytek. David musel rázem začít jíst tučná mléka, sýry, tvarohy. Žádné odtučněné!“ popisuje maminka Renata. Dva dny trvá, než se Krejčí dá znovu dohromady. Následně permanentně upravuje svůj jídelníček, aby se podobná

příhoda už neopakovala. „I pro děti a mladé sportovce je dobré, když se radí s nutričním trenérem,“ podotýká tatínek.

Ve čtvrté třídě přestoupí Krejčí ze Šternberku do nedaleké Olomouce, kde si jej a ještě několik vrstevníků včetně bratra Zdeňka, Frieba a Vrány vyhlédne trenér Jiří Hudler starší, otec stejnojmenného úspěšného hokejisty. Denně do krajského města dojíždějí a navštěvují hokejovou školu na třídě Spoenců. „A bylo to super! Protože jsme trénovali v rámci výuky, měli jsme ve čtyři hotovo, mohli jsme jet domů a okamžitě zase vyrazit hrát za barák,“ říká Zdeněk mladší. „Já to měl ze šternberského nádraží domů nejdál. Jakmile jsem konečně dorazil, přivázal jsem hokejku na kolo a letěl jsem na sídliště za kluky,“ dodává Frieb.

Tatínka Zdeňka časem trochu trápí, že ne vždy rozhoduje výkonnost o tom, kdo bude hrát a kolik prostoru na ledě dostane, a tak bratry v roce 2001 posílá za koučem Radomírem Kužílkem do Třince, naopak Frieb míří do Havířova. O rok později získávají David se Zdeňkem mladším společně dorostenecký titul, v další sezoně pak juniorské extraligové stříbro. „Zdeněk si zachytl, David si zahrál, měli výborné statistiky. V Olomouci trenéři Davida moc nestavěli, ale ukázalo se, že měli,“ vypráví otec.

Logisticky je ale působení ve Slezsku složitější. Šternberk a Třinec dělí hodina a půl jízdy autem, na denní pendlování to není. Bratři tak pobývají na hotelu, nicméně osamostatnění jim potíže nečiní. „Sice tam byli bezprizorní, ale žádné problémy s alkoholem nebo cigaretami nikdy neměli,“ vykládá maminka. „Pro ně bylo fajn, že jsou

Archiv rodiny Krejčích

David Krejčí (vlevo) s bratrem Zdeňkem

spolu, my jsme na druhou stranu přišli o děti.“ Minimálně dvakrát do týdne jim rodiče vozí dobroty, které si kluci poručí, Renata jim pere prádlo. Zdeněk a David bez sebe neudělají ani krok, jsou na sebe ještě fixovanější než dřív.

„Když pak Zdeněk odletěl na turnaj do Kanady, David seděl doma na posteli, držel balon, se kterým si běžně kopali, a pořád se

ptal, kdy už se brácha vrátí. Měli perfektní vztah, což jim dodnes vydrželo,“ těší tatínka.

Po úspěšných sezonách ovšem bratry Krejčí přebírá nový trenér, který Davidovi nedopřává tolik času na ledě, kolik by si představoval. Ten už je přitom v tu chvíli dávno v hledáčku mládežnických reprezentací a objíždí jeden sraz za druhým.

Když do Třince přijede Kladno, kouč Jaromír Šindel, jenž Krejčího zná právě z akcí národních výběrů, přijde s nabídkou na přestup. A protože je rodina viděna, jak se baví se zástupcem konkurenčního týmu o přestupu, jsou David i Zdeněk trenérem Halouskou vyhozeni. Jinak ale na Oceláře nedají dodnes dopustit.

Zatímco David nabídku přijímá a už brzy oblékne dres Středočechů, bratr putuje do Opavy. Později si zahraje druhou ligu za Přerov, než ukončí hokejovou kariéru v Uničově. Jenže sportovní pouť mladšího brášky teprve začíná.

Za Kladno „stihne“ Krejčí jen jedinou sezonu, ta je ovšem zatraceně úspěšná. Ještě aby ne, v tamní mládeži se totiž schází báječný ročník, především útok nahání protivníkům hrůzu. Kromě Krejčího se po ledě prohání Radek Smoleňák, Jiří Tlustý nebo mladičkový Michael Frolík, kteří společně tvoří mimořádně silnou a nadanou partu.

Rodiče se nacestují až běda, za syny najezdí během roku sto tisíc kilometrů! A zrovna v Kladně mezi oblíbence nepatří. „Pořád tam pokřikovali na tribunách, ať Krejčí táhne, že se do něj trenér zamiloval. Nechtěli nás tam. Přišel a hned hrál centra první lajny, což se Kladeňákům moc nelíbilo,“ hlesne otec.

Jenže Krejčí kritiky svými výkony brzy umlčí, když suverénně ovládne týmovou produktivitu. Naopak na popularitě mu příliš nepřidá, když kouč Šindel v žertu namluví ostatním rodičům, že Zdeněk s Renatou vlastní benzinku, a tak si mohou cestovat, jak se jim jen zlíbí. „Až na večírku po konci sezony jsme si to s ostatními vyjasnili a všechno bylo v pořádku. Starej Frola (otec Michaela) mi říká: ‚Všichni jsme si mysleli, že jste takoví fouňové, ale vlastně jste docela fajn lidi.‘ S Kladnem jsme se loučili v dobrém, dodnes se s ostatními rodiči občas scházíme,“ líčí tatínek Krejčí.

Pro Davida ovšem nadchází čas posunout se dál. Za oceán.

KAPITOLA 2: NEJVĚTŠÍ DRAFTOVÁ LOUPEŽ

NE ŽE BY BOSTON BRUINS POMÝŠLELI před ročníkem 2003–04 přímo na Stanley Cup, ale ambice mají vysoké. Vždyť o sezonu dřív odehráli slušnou základní část, proklouzli do play off, a byť vypadli hned v úvodním kole s pozdějšími šampiony z New Jersey, mají se na co těšit.

Na farmě si tři sezony pipalají gólmana Andrewa Raycrofta, na draftu si ke konci prvního kola vybírají beka Marka Stuarta, ale především volba v druhé rundě vypadá slibně. Coby na 45. hokejistu

v pořadí ukazují na kanadského centra z frankofonní oblasti Patrice Bergerona. Mimochodem, o tři příčky dříve zamíří do organizace New Jersey Devils jiný střední útočník, Petr Vrána. Ale zatímco šternberský rodák to v NHL dotáhne na pouhých 16 utkání a jednu vstřelenou branku, Bergeron odkroutí za Bruins hned 19 sezon a téměř třináct stovek střetnutí.

Tehdy ještě samozřejmě na východním pobřeží netuší, že mají v rukávu takové eso. Hvězdou kádru je jiný centr, Joe Thornton, k němuž má Boston k dispozici plejádu zajímavých forwardů včetně Glena Murrayho, Mikea Knubla, Briana Rolstona nebo rychlíka Sergeje Samsonova.

V našlapané Severovýchodní divizi, z níž hned tři týmy nashromáždí přes sto bodů, patří Bruins k elitě. Generální manažer Mike O'Connell má nutkání kádr ještě trochu obohatit, vždyť dosavadní kroky mu vycházely skvěle. Bergeron se okamžitě uchytí. Ve svém pátém utkání v NHL se poprvé trefí, když na ledě Los Angeles doklepne do sítě střelu od modré za záda Romana Čechmánka. Brankář Raycroft rychle přechytá jedničku Felixe Potvina a svými výkony si řekne o Calder Trophy pro nejlepšího nováčka NHL. O'Connell cítí potenciál.

S trejdy začne zlehka, to když na začátku října získá z Columbusu za šesté kolo draftu 2004 útočníka Traveise Greena, světového šampiona z roku 1997. O dva dny později se zbaví nepotřebného gólmana Stevea Shieldse, kterého nasměruje na Floridu, a dá si dva měsíce pauzu, než rozjede přestupový kolotoč.

V polovině ledna 2004 takřka za hubičku uloví řízného beka Jiřího Šlégra, který si ve Vancouveru nasedl s trenérem Markem Crawfordem. Ale především v březnu, tedy před uzávěrkou přestupů, se O'Connell činí. Během jediného týdne přivede hvězdného ruského zadáka Sergeje Gončara, dalšího beka Andyho Delmora, mladého útočníka Brada Boyese a už tehdy zkušeného švédského centra Michaela Nylandera.

Na papíře vypadá soupiska skvěle, Bruins se 104 body opanují Severovýchodní divizi, když za sebou o bod nechají Toronto a o dva Ottawu. Druhé místo ve Východní konferenci jim nabízí pro play off parádní výchozí pozici, jenže vyřazovací část snad ani kyselejší průběh mít nemůže. Montreal Canadiens prohrávají v sérii úvodního kola už 1:3 na zápasy, třemi vítězstvími ovšem stav zvrátí a postoupí. V rozhodujícím sedmém duelu se dvakrát trefí Slovák Richard Zedník, Bruins neskórují ani jedinkrát a sezona jim skončí výrazně dřív, než doufali. Vypadnout je jedna věc, ale ještě s největším rivalem a takovým způsobem!

O'Connellovi nezbývá než rychle přecvaknout na nadcházející ročník a blížící se draft. Tady ale přichází problém. Během svého trejdového šílenství bostonský generální manažer totiž obětoval volbu v prvním i druhém kole nadcházející dražby talentů. Za ně mimochodem získal Gončara, který si už později za Bruins nikdy nezahraje a v jejich dresu absolvuje v součtu základní části a play off jen 22 utkání.

Jedna volba, byť ne vlastní, Bostonu přece jen zbývá. Získal ji o rok dříve z Los Angeles výměnou za Jozefa Stümpela. Odejít

z úvodních kol draftu pouze s jedním výběrem by bylo až příliš pochmurným zakončením sezony, a až je O'Connellovi jasné, že první runda bude nejspíš bez Bostonu, věří, že pro druhé kolo by ještě některý z picků mohl získat.

Bruins si vytipují dva mladíky, na které by v Raleigh, kde se draft na konci června 2004 konal, tuze rádi ukázali. Oba jsou původem z Evropy. Drobný lotyšský křídelník Martinš Karsums odehrál svou první sezonu za mořem výborně, za Moncton Wildcats nasbíral v kanadské juniorské QMJHL slušných 53 bodů, čímž se vmákl do top pětky jak produktivity klubové, tak i nováčkovské v rámci soutěže.

Další variantou je Krejčí, na něhož si evropští skauti Bostonu, Slovák Oto Haščák a Švéd Svenåke Svensson, dělají zálsusk. Přitom ideální první dojem tehdy ještě kladenský útočník neudělá. Když se na něj přijedou ze zamoří podívat, nezahraje dobře. „To byl snad jediný zápas v kariéře, který se Davidovi vyloženě nepovedl,“ vzpomíná maminka Renata.

Scott Bradley, tehdejší šéf amatérského skautingu Bruins, se po utkání na rodiče podívá a opatrně se zeptá: „A umí David předvést i něco lepšího?“

Nicméně při dalších návštěvách už to je úplně jiný příběh, což pochopí i Bradley. „Krech se nám všem zamlouval. Ještě potřeboval trochu rozvinout svůj potenciál,“ říká. Svensson dodává: „Někteří skauti ostatních týmů si mysleli, že je na NHL fyzicky slabý. Ale v mých očích byl až příliš dobrý na puku, skvělý v detailech. Když byl souboj o kotouč, vždy ho ukořistil. A i Scott mi dal za pravdu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy David Krejčí.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.